

Arrest

nr. 245 514 van 7 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 17 juli 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Kirgizische etnische origine. U werd geboren op (...) in Talas in de toenmalige Kirgizische Socialistische Sovjetrepubliek en bent afkomstig uit Bishkek (provincie Chuy, Kirgizië). In 2010 huwde u met Z. T. (...) (O.V. (...)). Samen hebben jullie drie minderjarige kinderen. U diende een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten op 28 oktober 2016. In het kader van uw eerste verzoek verklaarde u dat u in 2011 als zelfstandige

landbouwgewassen begon te telen op gronden die u pachtte in Karabalta (provincie Chuy) en die u daar verkocht. Naar aanleiding van deze activiteiten huurde u ook een appartement in Karabalta waar u soms verbleef. In 2012 ontmoette u er een zekere U. M. (...), die u vertelde dat hij invloedrijke kennissen had en hij voor de veiligheid van uw onderneming zou kunnen instaan. In 2013 sloten jullie een mondelinge overeenkomst waarbij U. (...) voor de veiligheid van uw onderneming zou instaan en u ook zou helpen bij de verkoop van uw oogst en dat u hem in ruil voor zijn diensten ieder jaar 30 procent van uw winst zou betalen. Later kwam u te weten dat U. (...) deel uitmaakte van een crimineel netwerk. In december 2015 werd u door U. (...) benaderd toen hij u plots vroeg om vanaf het volgende jaar 70 in plaats van 30 procent van uw winst af te staan, hetgeen u weigerde, waarna jullie een woordenwisseling kregen en hij vertrok. Eind januari 2016 werd u op straat in Karabalta door drie leden van een criminele bende in een wagen gesleurd en naar een open veld gebracht, waar u ook U. (...) aantrof. Daar werd u door hen bedreigd en gefolterd opdat u zou instemmen met hun eis om 70 procent van uw winst af te staan. U werd achtergelaten en ging vervolgens al liftend naar uw huurappartement in Karabalta. De daaropvolgende dag, een vrijdag, keerde u terug naar uw woonst in Bishkek waar u uw vrouw vertelde wat er was gebeurd. U bleef het hierop volgende weekend thuis en ging op maandag samen met uw vrouw naar de politie van Bishkek om er een klacht in te dienen tegen uw belagers. Omdat de problemen zich in Karabalta hadden voorgedaan werd u echter doorverwezen, waarna u en uw vrouw zich naar de politie van Karabalta begaven, waar u een handgeschreven klacht indiende. Later werd u nog twee keer opgebeld door de onderzoeker die uw klacht behandelde en die u bijkomende vragen stelde over uw persoonsgegevens. Drie of vier weken na het indienen van uw klacht belde u zelf een keer naar deze onderzoeker om te informeren naar het verdere verloop van het onderzoek, waarop hij u meedeelde dat hij nog geen tijd had gehad en u geduld moest hebben. In maart 2016 ging u terug aan het werk. Midden mei werd u opgebeld door uw vrouw. De verbinding werd onmiddellijk verbroken. Even later werd u opgebeld door U. (...) die u meedeelde dat hij uw vrouw bij zich had en u naar Koytash, een dorp nabij Bishkek, diende te komen om met hem te spreken. Daar werd u vervolgens door U. (...) opgewacht die u tot een buitenverblijf begeleidde waar u uw vrouw aantrof. Uw vrouw werd vrijgelaten en nam plaats in uw wagen, waarop u met uw belagers ging spreken. Opnieuw werd geëist dat u 70 procent van uw winst af zou staan en werd u erop gewezen dat indien u nogmaals een klacht zou indienen uw kinderen hier ditmaal het slachtoffer van zouden worden. Uiteindelijk stemde u in met hun eis; jullie spraken af dat u hen 70 procent van uw winst zou betalen na de oogst, in november 2016. Hierna planden u en uw vrouw om het land te ontvluchten. Via een advertentie in de krant kwamen jullie in contact met een smokkelaar aan wie jullie jullie internationale paspoorten dienden af te geven opdat hij jullie uitreis kon voorbereiden. U werkte nog door tot na de oogst, opdat u nog openstaande pacht kon betalen en u de smokkelaar het nodige bedrag voor jullie uitreis kon betalen.

Op 8 oktober 2016 reisde u met uw gezin per vliegtuig naar Moskou en van daaruit naar Griekenland. Vanuit Griekenland reisden jullie naar België, met behulp van smokkelaars.

Op 26 januari 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U stelde beroep in tegen deze beslissing, en bij arrest van 14 september 2017 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) voormelde beoordeling door het CGVS. U stelde geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

U en uw vrouw dienden op 11 oktober 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw tweede verzoek baseerde u zich opnieuw op de hierboven geschetste elementen. U verklaarde echter dat uw problemen met U. (...) hun oorsprong hadden in uw christelijk geloof. U zou immers sinds 2005 in Kirgizië bekeerd zijn tot het protestantisme. Uw echtgenote beriep zich op dezelfde motieven; zij zou kort na jullie huwelijk in 2010 bekeerd zijn tot het protestantisme. Uw echtgenote verklaarde ook dat zij tijdens haar ontvoering in mei 2016 het slachtoffer was van een poging tot verkrachting.

Op 31 januari 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Op 9 juli 2018 werd het beroep dat jullie tegen deze beslissing instelden verworpen door de RvV.

Op 18 februari 2019 dienden u en uw vrouw een derde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek bleven u en uw vrouw bij de verklaringen uit jullie vorige verzoeken betreffende jullie bekering tot het protestantse geloof en de problemen die jullie omwille hiervan zouden hebben gekregen met de criminele bende van U. (...). Uw vrouw voegde hier nog aan toe dat ze in december 2007, voor ze u leerde kennen, het slachtoffer was geworden van een bruidroof. Op 12 augustus 2019 werd jullie verzoek ontvankelijk verklaard.

In het kader van jullie derde verzoek legden jullie volgende documenten voor: uw reispaspoort, de reispaspoorten van uw vrouw, uw dochter A. (...) en uw zoon E. (...), de geboorteakte van uw zoon Arsène, de huwelijksakte van u en uw vrouw, de geboorteakte van uw zoon E. (...), de geboorteakte van uw dochter A. (...), twee attesten van uw psychiater L. D. (...) (opgemaakt op 10 april 2019 en op 29 augustus 2019), een attest van psycholoog N. K. K. (...) (opgesteld op 12 april 2019), twee brieven van

uw advocaat (opgesteld op 1 oktober 2019 en op 11 april 2019), een attest opgesteld op 11 april 2019 door klinisch psychologe en psychotherapeute A. G. (...) op naam van uw vrouw.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U en uw vrouw vrezen in Kirgizië problemen te krijgen omwille van jullie protestantse geloof. Jullie vrezen eveneens problemen met U. M. (...), die u en uw familie in het verleden reeds vervolgde. Uw vrouw haalde eveneens aan te vrezen dat jullie dochter het slachtoffer zou worden van de praktijk van bruidsroof.

Vooreerst moet beklemtoond worden dat uw eerste verzoek tot internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien uw motieven als vreemd aan de Conventie van Genève werden bevonden en tevens ongeloofwaardig bleken. Er werden immers diverse tegenstrijdigheden vastgesteld in uw verklaringen over de vervolgingsfeiten die u beweerde te hebben meegemaakt. U ging hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) die de beslissing van het CGVS in haar arrest bevestigde. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Naar aanleiding van uw tweede verzoek tot internationale bescherming verklaarden u en uw vrouw dat de problemen met U. (...) hun oorsprong hadden in uw christelijke geloof. U zou immers in 2005 in Kirgizië bekeerd zijn tot het protestantisme. Uw echtgenote verklaarde eveneens dat zij tijdens haar ontvoering in mei 2016 het slachtoffer was van een poging tot verkrachting. Op 31 januari 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag gezien uw relaas opnieuw niet geloofwaardig werd bevonden. Daarenboven meende het CGVS dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw bekering tot het christendom, de beweerde aanleiding van de problemen van u en uw vrouw. Op 9 juli 2018 werd het beroep dat jullie tegen deze beslissing instelden verworpen door de RvV.

In het kader van jullie derde verzoek bleven u en uw vrouw bij de verklaringen uit jullie vorige verzoeken betreffende jullie bekering tot het protestantse geloof en de problemen die jullie omwille hiervan zouden hebben gekregen met de criminele bende van U. (...). Uw vrouw voegde hier nog aan toe dat ze in december 2007, voor ze u leerde kennen, het slachtoffer was geworden van een bruidsroof.

Wat betreft jullie bekering tot het protestantisme dient opgemerkt te worden dat het CGVS zijn standpunt hierover herzie.

Bij de beoordeling van jullie tweede verzoek tot internationale bescherming werd geoordeeld dat jullie voorgehouden bekering niet geloofwaardig was omwille van jullie beperkte kennis van het christendom. Er werd eveneens gesteld dat het niet aannemelijk was dat jullie de oorzaak van jullie problemen (jullie bekering zou immers de aanleiding zijn geweest van de problemen tussen u en U. (...)) niet zouden hebben vermeld tijdens jullie eerste verzoek tot internationale bescherming, maar toen uitdrukkelijk zouden hebben gesteld dat jullie moslims waren.

Op basis van de uitgebreide en doorleefde verklaringen die u en uw vrouw aflegden tijdens jullie derde verzoek lijkt jullie bekering echter wel geloofwaardig. Zo legde uw vrouw zeer aannemelijke verklaringen af omtrent de manier waarop ze vernam dat u zich tot het christendom bekeerd had, over haar aanvankelijke twijfels en haar eigen proces tot bekering (CGVS Z. (...) dd. 9/9/2019 p. 6, 7, 9, en het psychologisch attest opgesteld op 11 april 2019 door A. G. (...)).

Het CGVS is echter van oordeel dat er actueel geen redenen zijn om de vluchtelingenstatus toe te kennen aan verzoekers louter omwille van het feit dat ze zich bekeerden of behoren tot een christelijke minderheid in Kirgizië. Uit bijgevoegde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat leden van de christelijke gemeenschap soms problemen kunnen ervaren in Kirgizië, vooral in verband met begravingen op openbare (islamitische) begraafplaatsen en bij de registratie van religieuze groeperingen. Er werd in dit rapport gesteld dat er bij de meerderheidsreligie een negatieve perceptie kan heersen met betrekking tot bekeerlingen. Doch is er geen sprake van veralgemeende, systematische vervolging van christenen. Bijgevolg gebeurt de beoordeling van vervolging om religieuze redenen ten aanzien van Kirgizische asielzoekers op basis van de persoonlijke merites van de aanvraag. Een individuele beoordeling van de nood aan internationale bescherming, waarbij u ertoe gehouden bent uw vrees voor vervolging in concreto aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Uit de verklaringen van u en uw vrouw dient echter opgemerkt te worden dat jullie geen ernstige problemen kenden omwille van jullie geloof vooraleer de problemen met U. (...) begonnen. U verklaarde zelf dat uw problemen in Kirgizië zich vooral op sociaal vlak afspeelden. Zo zouden jullie vrienden en familie afstand van jullie hebben genomen omwille van de bekering. U zou nooit ernstige problemen met medeburgers of de overheid hebben gekend omwille van uw christen-zijn (CGVS dd. 9/9/2019, M. (...), p. 15). Uw vrouw verklaarde dat zij zich omwille van haar geloof minderwaardig voelde, en het gevoel had onder druk te staan. Ze haalde evenmin enige concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat jullie in Kirgizië een gegronde vrees voor vervolging liepen omwille van jullie religie vóór de problemen met de criminele bende van U. (...) begonnen (CGVS dd. 9/9/2019, Z. (...), p. 11-12). Ook uw advocaat haalt in zijn brief, opgesteld op 1 oktober 2019, aan dat u en uw vrouw niet vervolgd werden door de overheid, noch rechtstreeks gediscrimineerd werden omwille van jullie geloof. Hij stelde in zijn brief dat jullie moeilijkheden kenden in jullie sociaal leven die vervelend waren, maar die geen reden waren tot vertrek uit het land. Pas toen u fysiek vervolgd werd door enkelingen zouden jullie zich genoodzaakt hebben gevoeld tot vluchten (brief B. S. (...), 1/10/2019, p. 2 onder punt 1).

Hieruit kan dan ook besloten worden dat de geloofwaardigheid van het verhaal over jullie problemen met de bende van U. (...) cruciaal blijft voor de beoordeling van jullie vrees bij terugkeer. Immers dit is het eerste ernstige en ook enige probleem dat jullie kenden omwille van jullie geloof en het vormde volgens jullie verklaringen de reden voor jullie vertrek uit Kirgizië.

Echter, het verhaal over de afpersing gerelateerd aan de bekering blijft ongeloofwaardig.

Hoewel jullie bekering tot het christendom an sich geloofwaardig is, blijft het CGVS bij het standpunt dat ook tijdens de beoordeling van jullie tweede verzoek tot internationale bescherming werd ingenomen, nl. dat het niet geloofwaardig is dat jullie deze bekering niet van bij aanvang aan de asielinstanties hebben vermeld indien dit gegeven effectief de oorzaak zou zijn geweest van al jullie problemen en aan de basis zou hebben gelegen van jullie vertrek uit het land. Jullie kunnen evenmin een aannemelijke uitleg geven over waarom jullie dit belangrijke aspect niet eerder zouden hebben vermeld indien dit werkelijk een pertinent element zou zijn geweest in jullie verhaal. Tijdens jullie tweede verzoek tot internationale bescherming verklaarde u dat uw asielprocedure heel snel was gegaan en u onvoldoende tijd had om uw gedachten te ordenen en u voor te bereiden. Ook uw echtgenote haalde aan dat ze toen nog niet wist hoe ze zich moest voorbereiden of wat ze moest zeggen (CGVS M. (...) dd. 23/1/2018 p.11; CGVS Z. (...) dd.23/1/2018 p.13). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat – indien jullie geloof daadwerkelijk de aanleiding vormde voor jullie problemen – jullie er op geen enkel moment tijdens de asielprocedures aan zouden hebben gedacht om dit te vermelden en dat dit tijdens de beroepsprocedure voor de RvV evenmin aan bod kwam. Tijdens jullie derde verzoek tot internationale bescherming haalden jullie aan dat jullie jullie religie niet eerder hadden vermeld uit schrik, aangezien jullie deze in het verleden altijd geheim moesten houden, aangezien de smokkelaar jullie had aangeraden hierover te zwijgen en jullie ook in het opvangcentrum in België zeer discreet waren over jullie geloof (CGVS M. (...) dd. 9/9/2019 p. 15, CGVS Z. (...) dd. 9/9/2019 p. 13). Deze uitleg overtuigt evenmin. In de loop van jullie eerste verzoek tot bescherming werd jullie immers uitdrukkelijk gewezen op de confidentialiteit van jullie verklaringen en het belang de waarheid te vertellen (CGVS M. (...), dd. 11/1/2017 p.2; CGVS Z. (...) dd. 11/1/2017, p.2). Deze inconsistente verklaringen omtrent de aanleiding van uw problemen met U. (...) doen afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Tegelijkertijd lijkt de plotse bewering dat jullie problemen met U. (...) ontstonden omwille van jullie religie, een post factum verklaring die jullie aflegden om het standpunt van het CGVS dat deze problemen niet onder één van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie ressorteren, te kunnen counteren.

Voorts herneemt het CGVS de pertinente argumenten uit de motivering van uw eerste verzoek tot internationale bescherming. Daar werd uw relaas met betrekking tot U. (...) ongeloofwaardig bevonden omwille van verschillende inconsistenties tussen uw eigen verklaringen en tussen de verklaringen van u en uw vrouw. Zo bleek u tegenstrijdige verklaringen af te leggen met betrekking tot de moment waarop u voor de eerste keer geld gevraagd werd door deze criminele organisatie, legde u inconsistente verklaringen af omtrent het moment waarop u ontdekte dat U. (...) behoorde tot deze criminele organisatie en legde u eveneens inconsistente verklaringen af met betrekking tot het incident waarbij u werd benaderd en gefolterd (met name door hoeveel personen u werd benaderd en aangepakt en of U. (...) hier al dan niet bij aanwezig was). Verder legden u en uw vrouw inconsistente verklaringen af met betrekking tot de moment waarop u het geld aan deze groep zou betalen. Voorts bleken uw verklaringen omtrent de criminele organisatie die u bedreigde vaag en legde u weinig interesse aan de dag wat betreft het verdere verloop van het onderzoek naar aanleiding van de klacht die u tegen U. (...) en zijn kompanen had ingediend.

De ongeloofwaardigheid van jullie relaas wordt bevestigd door volgende vaststellingen.

Zo dient opgemerkt te worden dat u inconsistente verklaringen aflegde omtrent het incident met de drie kompanen van U. (...) in januari 2016. Tijdens uw gehoor in het kader van uw derde verzoek tot internationale bescherming verklaarde u dat u meegenomen werd door drie personen die banden

hadden met U. (...). U verklaarde meermaals dat u wist dat deze personen bij U. (...) behoorden, dat u ze voor dit incident twee of drie keer had gezien bij hem in de wagen en dat u zelfs hun namen reeds kende vooraleer u door hen werd meegenomen (CGVS M. (...) dd. 9/9/2019 p. 9, 13). Deze verklaringen zijn echter tegenstrijdig met de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming. Daar verklaarde u immers dat u deze drie personen voor de eerste keer zag toen u door hen werd meegenomen. Voordien zou u hen nooit gezien hebben (CGVS M. (...) dd. 11/1/2017 p. 18). Bij confrontatie met deze inconsistente verklaringen verklaarde u dat u niet dacht zoiets te hebben gezegd tijdens uw eerdere gehoor (CGVS M. (...) dd. 9/9/2019 p. 14). Het simpelweg ontkennen van uw verklaringen, geeft geen afdoende verklaring voor het bestaan van deze discrepantie. Uw inconsistente verklaringen over dit incident, de eerste keer dat u fysiek zou zijn belaagd door uw vervolgers, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft de ontvoering van uw vrouw legde u eveneens inconsistente verklaringen tijdens uw verschillende interviews op het CGVS. Zo verklaarde u tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming dat u op een gegeven moment gebeld werd door uw vrouw, die zichzelf niet was. Ze was aan het roepen of aan het schreeuwen en kon u nog net vertellen dat ze ontvoerd was vooraleer de verbinding werd verbroken. U verklaarde haar verschillende keren tevergeefs te hebben terug gebeld. In die periode belde u ook uw schoonouders met de vraag uw kinderen op te gaan halen bij de crèche. 15 minuten later kreeg u een telefoontje van U. (...) die u bevestigde dat uw vrouw bij hem was (CGVS M. (...) dd. 11/1/2017 p. 18). Tijdens uw derde verzoek tot internationale bescherming legden u en uw vrouw echter andere verklaringen af. Zo verklaarde u dat uw vrouw naar u gebeld zou hebben, dat ze nog net "hallo M. (...), ik ben het" kon zeggen en dat de verbinding weg viel. Haar stem zou raar en onrustig hebben geklonken. Bijna onmiddellijk – misschien zelfs binnen de minuut – was er opnieuw telefonisch contact en had u U. (...) aan de lijn die u bevestigde dat uw vrouw was meegenomen. Nadien belde u uw schoonouders om te zeggen dat ze de kinderen moesten ophalen die bij de crèche waren (CGVS M. (...) dd. 9/9/2019 p. 11-14). Ook uw vrouw verklaarde dat het enige wat zij aan de telefoon tegen u kon vertellen "hallo M. (...)" was, vooraleer U. (...) haar de hoorn afnam (CGVS Z. (...) dd. 9/9/2019 p. 19). Geconfronteerd met deze inconsistente verklaringen verklaarde u dat u zich de gebeurtenissen slecht kon herinneren. U zou wel goed weten dat uw vrouw ontvoerd werd en dat u meteen naar haar ging. U verklaarde dat u bepaalde details vergeten was en dat u zich mogelijks de volgorde van de verschillende gebeurtenissen niet meer goed kan herinneren (CGVS M. (...) dd. 9/9/2019 p. 14-15). De ontvoering van uw vrouw is echter geen detail, maar een kernelement uit uw relaas. Het lijkt dan ook weinig waarschijnlijk dat u inconsistente verklaringen zou afleggen omtrent de manier waarop en van wie u vernam dat uw vrouw ontvoerd was – nl. van uw vrouw zelf die u in paniek en schreeuwend opbelde – of van U. (...). Deze inconsistente verklaringen doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Aangezien jullie aanvaringen met U. (...) – de enige problemen die jullie in Kirgizië kenden met betrekking tot jullie bekering en jullie geloof – niet geloofwaardig zijn, kunnen jullie dan ook niet aantonen dat jullie omwille van jullie religie in de toekomst problemen zouden kennen bij een terugkeer naar Kirgizië.

Uw vrouw verklaarde tijdens haar derde verzoek tot internationale bescherming dat zij in december 2007 ontvoerd werd en gedwongen werd te trouwen. Hoewel het CGVS geen twijfels plaatst bij dit element uit jullie relaas, dient opgemerkt te worden dat uw vrouw geen actuele vrees heeft met betrekking tot deze gebeurtenis (of haar eerste man en schoonfamilie). Deze gebeurtenis vormde evenmin de reden voor jullie vertrek uit Kirgizië. Immers, na de bruidsroof in 2007, bleef zij nog 9 jaar in Kirgizië wonen.

Gevraagd naar de vrees in hoofde van jullie kinderen, verklaarde uw vrouw dat zij in Kirgizië hun geloof niet vrij zouden kunnen belijden. Verder vreest uw vrouw dat jullie dochter slachtoffer zou worden van de praktijk van bruidsroof (CGVS Z. (...) dd. 9/9/2019 p. 21). Er dient echter opgemerkt te worden dat de vrees voor de bruidsroof van uw dochter hypothetisch is. Hoewel deze praktijk af en toe nog voorkomt in Kirgizië, betekent dit niet dat elke vrouw een reëel risico loopt om dit mee te maken. Zoals uw vrouw zelf aangaf is het risico ook afhankelijk van de woonplaats en komt deze praktijk bv. meer voor op het platteland (CGVS Z. (...) dd. 9/9/2019 p. 21). Verder zijn er geen concrete aanwijzingen dat uw dochter in de toekomst in Kirgizië het slachtoffer zou worden van dergelijke praktijken. Bovendien dient ook gewezen te worden op de leeftijd van uw dochter. Zij wordt zeven jaar dit jaar. Het is dan ook moeilijk te voorspellen hoe deze praktijk geëvolueerd gaat zijn wanneer zij de huwbare leeftijd zal bereiken. Wat betreft de opmerking van uw advocaat dat dergelijke praktijken gelijk staan aan een gedwongen huwelijk dient ter zijde opgemerkt te worden dat blijkt uit uw relaas dat de steun van de familie van het meisje cruciaal is in het al dan niet doorgaan van het huwelijk. Tijdens jullie derde verzoek tot internationale bescherming verklaarde uw vrouw op de DVZ immers dat volgens de traditie familieleden (niet de ouders) een dag de tijd krijgen om het meisje te komen halen of om te zeggen dat het meisje moest blijven (verklaringen MVA DVZ dd. 10/7/2019 Z. (...) nr. 15). Op het CGVS verklaarde zij dan weer dat

de ouders normaal gezien langskomen (CGVS Z. (...) dd. 9/9/2019 p. 5). Uit haar verklaringen blijkt dat zowel zij als u niet met deze tradities akkoord gaan, waardoor de positie van uw dochter sowieso anders zou zijn dan die van haar in het verleden, gezien ze jullie steun heeft (CGVS Z. (...) dd. 9/9/2019 p. 3, 6).

Wat betreft de vrees voor discriminatie van uw kinderen omwille van jullie geloof dient eveneens opgemerkt te worden dat dit een hypothetische vrees betreft. Zoals reeds eerder gesteld, dient de vrees omwille van jullie geloof in concreto te worden aangetoond. Aangezien u en uw vrouw zelf geen geloofwaardige ernstige feiten hebben meegemaakt omwille van jullie religie, kunnen jullie dan ook niet aantonen dat uw kinderen in de toekomst in Kirgizië het slachtoffer zouden worden van discriminatie of een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun geloof.

De documenten die u voorlegde in het kader van uw verzoek veranderen niets aan voorgaande appreciatie. De reispassen van u, uw echtgenote en uw kinderen, de huwelijksakte en de geboortektes van uw drie kinderen bevatten louter persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot uw reis naar België, die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. Wat betreft de passen - die jullie reeds bij jullie tweede verzoek tot internationale bescherming voorlegden - dient nogmaals benadrukt te worden dat zowel uzelf als uw echtgenote bij jullie eerste aanvraag bewust de asielinstanties hebben misleid, door te stellen dat jullie niet in het bezit waren van passen en foutieve verklaringen aflegden wat betreft jullie reisweg. Deze vaststelling ondergraaft verder jullie algehele geloofwaardigheid.

Verder leggen jullie een attest voor, opgesteld op 8 september 2019 door de priester van de 'Renaissance' kerk van Ciney, B. C. (...). In dit document wordt gesteld dat uw gezin reeds sinds meer dan een jaar naar de vieringen in Ciney gaat en dat uw kinderen zondagsles krijgen in de kerk. Verder getuigt dit attest van jullie inzet en wil tot integratie in de maatschappij. Er dient opgemerkt te worden dat in deze beoordeling van jullie verzoek tot internationale bescherming wel degelijk geloof gehecht wordt aan jullie bekering tot het christendom, maar dat deze op zich niet afdoende is voor de toekenning van het statuut van vluchteling. Wat betreft uw integratie in België dient verwezen te worden naar de hiervoor geëigende procedures nl. een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

Verder legde u nog verschillende medische attesten voor op naam van u en van uw vrouw.

Vooreerst legt u een medisch attest voor dat opgesteld werd door psychologe N. K. K. (...) op 12 april 2019 en waarin vermeld staat dat u reeds sinds maart 2018 regelmatig opgevolgd wordt. Hierin wordt gesteld dat u een ernstige depressieve symptomatologie vertoont met psychotraumatische oorsprong met somatische klachten zoals hoofdpijn, slaapproblemen, angstaanvallen, rouw, gewichtsverlies,... Tevens wordt gesteld dat u een medicamenteuze behandeling krijgt die een lichte verbetering van uw slaap teweeg brengt. Deze symptomatologie zou het gevolg zijn van een reële vrees omwille van feiten van geweld die u in het verleden heeft ondergaan. Dit trauma zou nooit kunnen overgaan zolang er geen veilige context gegarandeerd kan worden. Psychologische hulp moet verder duren voor een onbepaalde tijd en mag niet onderbroken worden.

In het attest van L. D. (...) (opgemaakt op 10 april 2019) staat dat u door hem opgevolgd wordt sinds 1 februari 2019. Er wordt gesteld dat u een ernstige depressie hebt volgens de criteria van de 'DSM-5' (d.i. een psychiatrisch classificatiesysteem waarbij er binnen een periode van twee weken, vijf of meer symptomen aanwezig zijn). Volgens uw psychiater bent u in een staat van post traumatische stress waarbij enkele van uw symptomen: slaapproblemen, hypervigilantie, herhaaldelijke nachtmerries, het herbeleven van traumatische scènes en psychosomatische symptomen zijn. In dit attest wordt gesteld dat een terugkeer naar uw land van herkomst sterk afgeraden wordt omwille van een trauma. De medicatie die u neemt wordt eveneens beschreven. U legt een gelijkaardig attest met dezelfde inhoud voor dat door dezelfde arts werd opgesteld op datum van 29 augustus 2019.

Wat dit attest betreft kan begrip opgebracht worden voor de eventuele moeilijkheden die u zou hebben, doch de nieuwe elementen aangebracht in dit medisch dossier zijn niet van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw relaas kunnen verklaren net zo min als dit attest kan besluiten dat er zich een wezenlijk probleem met het procedureverloop heeft gesteld tot nog toe. Uit deze attesten blijkt immers niet dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. Verder zijn de elementen aangebracht in het medisch dossier niet van die aard dat zij een causaal verband kunnen leggen tussen de oorzaak van uw psychologische problemen en uw relaas. Deze attesten vormen geen bewijs dat uw psychische moeilijkheden een rechtstreeks gevolg zouden zijn van uw voorgehouden vervolgingsfeiten. Volledigheidshalve dient te worden benadrukt dat het gegeven dat een persoon psychische problemen heeft die voortvloeien uit een traumatische gebeurtenis niet automatisch leidt tot het besluit dat deze asielzoeker in zijn land van herkomst onderworpen werd aan handelingen die aanleiding dienen te geven tot het toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Het is immers aan de asielzoeker om een zicht te geven op de omstandigheden die hebben geleid tot dit trauma. Gezien er geen vrees voor

vervolgning of risico tot ernstige schade in uw hoofde werd vastgesteld kan daarenboven gesteld worden dat aan de voorwaarden voor herstel, nl. een veilige context werd gegarandeerd. De loutere verklaring dat een terugkeer naar uw land van herkomst af te raden is omwille van 'een trauma' zonder hier dieper op in te gaan, is weinig substantieel. Wat betreft de verklaring van uw psychiater L. D. (...) dat apostasie een van de grootste zonden in de islam is, dat uw doodsb bedreiging reëel is en dat de Kirgizische overheid religieuze discriminatie niet kan vermijden, noch u kan beschermen, dient verwezen te worden naar de informatie die werd toegevoegd aan uw administratief. Verder kan eveneens gesteld worden dat deze bewering – die niet vergezeld gaat met enige landeninformatie – dit attest een gesolliciteerd karakter heeft.

Wat betreft de nood aan psychologische bijstand die niet zou mogen stopgezet worden in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst, dient opgemerkt te worden dat deze reden geen verband houdt met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uw advocaat verwees in zijn brief van 1 oktober 2019 naar een studie van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen waarin vermeld staat dat herinneringen voor traumatische gebeurtenissen verschillen van normale herinneringen. Van traumatische gebeurtenissen zou een verzoeker immers vaak slechts fragmentarische herinneringen of impressies hebben. Een groot verschil zou er gemaakt kunnen worden tussen centrale en perifere details van het verhaal. Tunnelgeheugen zou kunnen ontstaan, waarbij het geheugen centrale details goed zou kunnen herinneren, maar perifere details slecht. Uit de studie bleek verder dat getraumatiseerde asielzoekers die herhaaldelijk werden geïnterviewd voor meer dan 65% andere verklaringen aflegden wat betreft de details van hun traumatische herinneringen, waarbij de perifere details opmerkelijker meer wijzigden in vergelijking met de centrale details. Hoe langer de tijdsspanne tussen de interviews, hoe meer de details wijzigden voor die personen met hoge PTSS scores en hoe inconsistenter aldus hun relaas.

Wat betreft de vaststellingen die gedaan werden tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming, dient opgemerkt te worden dat u toen geen medisch psychologisch attest neerlegde wat betreft uw psychische toestand, waardoor dan ook niet zomaar verondersteld kan worden dat uw psychologische toestand ten tijde van uw interviews toen dezelfde was als uw psychologische toestand nu. De toen opgemerkte tegenstrijdigheden waren bovendien geen details, maar kernelementen uit uw relaas. Er kan verder bezwaarlijk worden gesteld dat deze te wijten waren aan een lange periode gedurende de verschillende interviews. Tijdens uw tweede verzoek tot internationale bescherming haalde u zelf immers aan dat de korte periode van de hele procedure de reden zou zijn geweest dat u niet over uw bekering zou hebben verteld (cfr. supra). Wat betreft de inconsistenties die opgemerkt werden tijdens uw derde verzoek tot internationale bescherming dient eveneens opgemerkt te worden dat deze bezwaarlijk beschouwd kunnen worden als details. Of u de personen die u in elkaar sloegen reeds op voorhand kende of niet is immers geen detail maar een materieel feit. Eveneens kan er van u verwacht worden dat u zich nog zou herinneren van wie en op welke manier u te weten bent gekomen dat uw vrouw ontvoerd is geweest.

U legde tevens een psychologisch attest neer met betrekking tot uw vrouw, opgesteld op 11 april 2019 door A. G. (...), klinisch psychologe bij de vzw 'Woman Do'. Hierin wordt gesteld dat uw vrouw sinds 20 juni 2017 bij hen werd opgevolgd. Het attest werd opgesteld, gebaseerd op de verklaringen van uw vrouw en met als doel bij te dragen tot een heronderzoek van de asielaanvraag en meer bepaald om de geloofwaardigheid van de bekering en de link tussen de bekering en de vervolging aan te tonen. In dit attest wordt gesteld dat het uw vrouw moeite kostte de hulpverleners te vertrouwen met wat u overkwam als 18-jarig meisje. De verklaringen die uw vrouw aflegde bij de psycholoog met betrekking tot de bruidsroof en jullie bekering werden in dit attest uitgebreid beschreven. Er werd gesteld dat de ontvoering van uw vrouw in 2016 een traumatisch incident voor haar was, dat haar de herinneringen terugbracht van haar eerste ontvoering op 18-jarige leeftijd, haar elk gevoel van veiligheid deed verliezen en zorgde voor de ontwikkeling van een post traumatisch stress syndroom. Verder werd benadrukt dat uw vrouw moeilijkheden heeft met het vertrouwen van anderen, dat ze tijd nodig heeft om te spreken over persoonlijke elementen. Het attest benadrukt verder dat uw vrouw lijdt aan post traumatische stress en dat de voorwaarde voor een verbetering van haar mentale staat bescherming en een gevoel van veiligheid zijn.

Uit dit attest kan evenmin opgemerkt worden dat uw vrouw niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen omwille van het feit dat haar cognitief geheugen werd aangetast. Evenmin kan dit medisch dossier een causaal verband leggen tussen de oorzaak van de psychologische problemen van uw vrouw en haar relaas. Hoewel een arts vermoedens kan hebben over de oorzaak van de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en afgaand op zijn eigen

bevindingen, kan hij echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin deze psychologische schade werd opgelopen. Dit attest vormt geen bewijs dat de psychische moeilijkheden van uw vrouw een rechtstreeks gevolg zouden zijn van haar voorgehouden vervolgingsfeiten. Er dient herhaald te worden dat het gegeven dat een persoon psychische problemen heeft die voortvloeien uit een traumatische gebeurtenis niet automatisch leidt tot het besluit dat deze asielzoeker in zijn land van herkomst onderworpen werd aan handelingen die aanleiding dienen te geven tot het toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Het is immers aan de asielzoeker om een zicht te geven op de omstandigheden die hebben geleid tot dit trauma. Wat betreft jullie verzoek dient echter opgemerkt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de geloofwaardigheid van jullie problemen met U. (...) (cfr. supra), waardoor dan ook geen geloof gehecht kan worden aan de ontvoering van uw vrouw in 2016. Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat de ontvoering van uw vrouw door U. (...) de oorzaak was van haar post traumatische stress syndroom. Gezien er geen vrees voor vervolging of risico tot ernstige schade in hoofde van u of uw vrouw werd vastgesteld, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade, kan daarenboven gesteld worden dat aan de voorwaarden voor herstel, nl. een veilige context werd gegarandeerd.

De opmerkingen die uw advocaat per brief liet weten op 11 april 2019 en 1 oktober 2019 met betrekking tot de reden waarom jullie bepaalde dingen niet hebben vermeld tijdens jullie eerste verzoek tot internationale bescherming, jullie beperkte kennis met betrekking tot het christendom, de link van jullie problemen met de Conventie van Genève, de inconsistenties met verwijzing naar het speciaal rapport werden en de vrees voor de kinderen werden gaandeweg deze beslissing reeds besproken. Uw advocaat merkte nog op dat de kinderen ondertussen de meer open en diverse Belgische samenleving gewend zijn, waar zij intussen al drie jaar verblijven en dat een terugkeer naar Kirgizië moeilijk zou zijn. Buiten op vlak van religie maakten jullie echter niet duidelijk op welke andere vlakken uw kinderen eventueel moeilijkheden zouden kunnen ondervinden bij terugkeer naar Kirgizië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen onderhavig verzoek om internationale bescherming opnieuw steunen op het door hen voorgehouden asielrelaas bij hun eerste verzoek. Het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen van 28 oktober 2016 werd door verwerende partij bij beslissing van 26 januari 2017 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Meer bepaald werd geoordeeld dat (i) de voorgehouden problemen geen verband hielden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en (ii) er evenmin zwaarwegende gronden zijn waaruit een reëel risico op het lijden van ernstige schade blijkt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming daar aan de voorgehouden problemen geen enkel geloof kan worden gehecht gelet op (a) de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de onderlinge verklaringen van eerste verzoekende partij, (b) de onaannemelijk vage verklaringen en het vastgestelde gebrek aan interesse van eerste verzoekende partij met betrekking tot enkele kernaspecten in haar asielrelaas, namelijk de criminele organisatie waarmee zij problemen zou kennen en het verdere verloop van het onderzoek naar aanleiding van de klacht die zij eind januari 2016 tegen U. en zijn kompanen zou hebben ingediend, en (c) het ongeloofwaardig karakter van de beweerde clandestiene reisweg. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 192.023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 september 2017, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen van 11 oktober 2017, tijdens hetwelk zij verklaarden dat hun problemen met U. hun oorsprong hadden in hun christelijk geloof en dat tweede verzoekende partij tijdens haar ontvoering in mei 2016 het slachtoffer was van een poging tot verkrachting, werd door het Commissariaat-generaal op 31 januari 2018 niet in overweging genomen. Het beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bij arrest nr. 206.650 van 9 juli 2018 verworpen. Verzoekende partijen dienden hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Verzoekende partijen kunnen de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake hun eerdere verzoeken (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere verzoeken om internationale bescherming. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partijen voorgehouden bij hun eerdere verzoeken om internationale bescherming te herstellen.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen dat verwerende partij in de bestreden beslissingen terecht oordeelt dat er actueel geen redenen zijn om de vluchtelingenstatus toe te kennen aan hen louter omwille van het feit dat ze zich bekeerden of behoren

tot een christelijke minderheid in Kirgizië. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind. Een individuele beoordeling van de nood aan internationale bescherming, waarbij verzoekende partijen ertoe gehouden zijn hun vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen blijft dan ook noodzakelijk. In de bestreden beslissingen wordt evenwel uitvoerig vastgesteld dat uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat zij geen ernstige problemen kenden omwille van hun geloof vooraleer de problemen van U. begonnen – hetgeen verzoekende partijen niet betwisten in hun verzoekschrift – en dat voorts hun verhaal over de afpersing door U. gerelateerd aan hun bekering ongeloofwaardig blijft. Verzoekende partijen menen desbetreffend in hun verzoekschrift dat zij hun problemen met U. wel degelijk hebben aangetoond, doch uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen afdoende argumenten bijbrengen die van aard zijn de verschillende pertinente vaststellingen dienaangaande, waaruit blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan deze problemen, in een ander daglicht te stellen.

2.2.5.1. Verzoekende partijen onderstrepen in hun verzoekschrift vooreerst dat de door hen beschreven problemen met U. ondersteund worden door de landeninformatie waaruit blijkt dat individuele gevallen van geweld tegen religieuze minderheden in Kirgizië voorkomen. Verwerende partij heeft hiermee onvoldoende rekening gehouden.

2.2.5.2. De Raad onderstreept evenwel dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in Kirgizië voor religieuze minderheden niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven, gelet op het ongeloofwaardig karakter van hun asielrelaas, desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.6.1. Verder verwijzen verzoekende partijen naar de psychologische en psychiatrische attesten die zij bijbrachten, stellende dat deze wel degelijk van aard zijn de vermeende ongeloofwaardige elementen in hun relaas in een ander daglicht te stellen. Zij benadrukken dat uit het attest van A. G. blijkt dat tweede verzoekende partij getraumatiseerd is door de bruidsroof en dat deze gebeurtenis haar *“zeer stil en onzeker”* heeft gemaakt. De psychologe wijst er tevens op dat deze voorgeschiedenis ertoe geleid heeft dat zij beiden zeer discreet bleven over hun gewijzigde religie en dat dit de reden is waarom zij bij hun eerste verzoek de vervolging niet koppelden aan hun religie. Tevens onderstrepen verzoekende partijen dat *“de psychologe (...) (stelt) dat vanuit haar psychologische expertise kan worden gezegd dat verzoekster geloofwaardig is en dat verzoekster zelf ook overtuigd is van hetgeen zij vertelt”*. Verder wordt in het attest van L. D. uiteengezet dat eerste verzoekende partij lijdt aan ernstige posttraumatische stress. Verzoekende partijen opperen dat *“(i)n de context van iemand met dergelijk zware stoornis, die niet betwist wordt, (...) het niet onmogelijk (is) dat er soms tegenstrijdigheid bestaat over niet-cruciale elementen van het vluchtverhaal”*. Verzoekende partijen verwijzen in dit verband nog naar de studie van het Belgisch Comité voor Hulp aan vluchtelingen van 2014 (bijlage 4 van het verzoekschrift). Verzoekende partijen menen dat *“(h)ieruit (...) dus (blijkt) dat het feit dat verzoeker over zijn verschillende interviews heen, licht verschillende verklaringen heeft afgelegd over randaspecten van zijn vluchtverhaal, zijn geloofwaardigheid niet of zeker niet per se in het gedrang brengt”*. Verzoekende partijen vragen ten slotte nog om de bestreden beslissingen te vernietigen *“waarbij verweerder dan veroordeeld zou moeten worden tot het uitvoeren van een psychomedisch onderzoek van beide verzoekers, met als doelstelling na te gaan of hun trauma de tegenstrijdigheden in de verklaringen kunnen verklaren, en of het aannemelijk is dat verzoekers psychische aandoening ertoe geleid heeft dat zij niet van bij hun aankomst verklaard hebben dat zij bekeerd waren en dat hun vervolging gelinkt is aan hun bekering tot het christendom”*.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift niet verder komen dan het louter herhalen van eerdere verklaringen en argumenten, zonder evenwel de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen inzake de door hen bijgebrachte attesten *in concreto* te weerleggen.

De Raad is van oordeel dat in de bestreden beslissingen terecht wordt geoordeeld dat de door verzoekende partijen bijgebrachte psychologische/medische attesten niet van aard zijn hun ongeloofwaardige verklaringen over de door hen voorgehouden problemen te verklaren en/of de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten aan te tonen. Immers dient onderstreept te worden dat, zoals ook door verwerende partij wordt opgemerkt, uit de attesten nergens blijkt dat hun cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij niet in staat zouden zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. Daarnaast wordt door verwerende partij tevens de terechte opmerking gemaakt dat de bijgebrachte

attesten evenmin bewijs vormen dat hun psychische moeilijkheden een rechtstreeks gevolg zouden zijn van hun voorgehouden vervolgingsfeiten, waarbij erop gewezen wordt dat, hoewel een arts vermoedens kan hebben over de oorzaak van de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en afgaand op zijn eigen bevindingen, een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin deze psychologische schade werd opgelopen. Tevens wijst verwerende partij er in dit verband nog op dat het gegeven dat een persoon psychische problemen heeft die voortvloeien uit een traumatische gebeurtenis niet automatisch leidt tot het besluit dat deze asielzoeker in zijn land van herkomst onderworpen werd aan handelingen die aanleiding dienen te geven tot het toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en dat het aan de asielzoeker is om een zicht te geven op de omstandigheden die hebben geleid tot dit trauma. Waar verzoekende partijen nog betogen dat hen geenszins verweten kan worden dat zij tegenstrijdige verklaringen afleggen over niet-cruciale elementen van hun asielrelaas, verwijzend naar het medisch attest opgesteld door L. D. waaruit blijkt dat eerste verzoekende partij in een staat van posttraumatische stress verkeert en naar de studie van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen voorbijgaan aan de vaststelling in de bestreden beslissingen dat de in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming vastgestelde tegenstrijdigheden geen details betroffen, doch wel kernelementen uit hun asielrelaas, en dat ook de in het kader van hun derde verzoek vastgestelde inconsistenties bezwaarlijk beschouwd kunnen worden als details.

De Raad merkt ten slotte nog op dat het aan verzoekende partijen toekomt om hun bewering dat zij wegens psychische problemen niet in staat zijn om coherente en consistente verklaringen af te leggen afdoende te staven aan de hand van psychologische/medische attesten, alwaar zij evenwel in gebreke blijven. Er kan dan ook geenszins ingegaan worden op hun vraag om de bestreden beslissingen te vernietigen *“waarbij verweerder dan veroordeeld zou moeten worden tot het uitvoeren van een psychomedisch onderzoek van beide verzoekers, met als doelstelling na te gaan of hun trauma de tegenstrijdigheden in de verklaringen kunnen verklaren, en of het aannemelijk is dat verzoekers psychische aandoening ertoe geleid heeft dat zij niet van bij hun aankomst verklaard hebben dat zij bekeerd waren en dat hun vervolging gelinkt is aan hun bekering tot het christendom”*.

2.2.7. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partijen de motieven in de bestreden beslissingen inzake de bruidsroof van tweede verzoekende partij in december 2007 en de geuite vrees in hoofde van hun kinderen ongemoeid laten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Kirgizië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11), en dat verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 9 september 2019 de kans kregen om hun redenen van hun verzoek om internationale bescherming

omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT